

GAZETA BIAŁOSTOCKA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok II. Nr 306 (408)

Białystok, poniedziałek 22 grudnia 1952 r.

A Cena 15 gr

W DNIU URODZIN WIELKIEGO STALINA

Naród polski gorąco pozdrawia swego serdecznego przyjaciela — towarzysza Józefa Stalina

Depesza KC PZPR

Do
Towarzysza Józefa Stalina

Moskwa — Kreml.

Z okazji 73 rocznicy Waszych urodzin przesyłamy Wam w imieniu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, w imieniu narodu polskiego budującego socjalizm — najserdeczniejsze życzenia długich lat życia i zdrowia dla dobra całej ludzkości.

W dniu Waszych urodzin naród polski łączy się z bratnimi narodami radzieckimi w głębokiej czci i miłości dla Waszej osoby — wielkiego bojownika o urzeczywistnienie najsłabszych marzeń ludzkości, budowniczego komunizmu i Chorażego pokoju, wskazującego wszystkim wyzyskiwanym i uciesnionym ludom drogę wyzwolenia i budowy nowego, szczęśliwego życia.

Z Waszą działalnością naród nasz łączy wyzwolenie naszej Ojczyzny z hitlerowskiego jarzma, historyczny zwrot w dziejach naszego narodu i głęboką wiarę w zwycięstwo sił pokoju i postępu nad siłami wojny i barbarzyństwa.

Nauki i wskazania płynące z Waszych genialnych prac, przepojone Waszą myślą uchwały XIX Zjazdu sławnej KPZR, wypowiedziane przez Was na tym Zjeździe historyczne słowa są dla narodu polskiego drogowskazem i nauczycielem do wzmocnionej walki o zbudowanie socjalizmu w naszym kraju, o zacieśnienie więzów braterskiej przyjaźni z narodami Związku Radzieckiego, o zwiększenie wkładu naszego narodu do świętej walki o sprawę zachowania pokoju.

Komitet Centralny
Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Uroczysta akademie w Warszawie

W godzinach popołudniowych dn. 20 grudnia odbyła się w sali Teatru Polskiego w Warszawie uroczysta akademie ku czci towarzysza Józefa Stalina w związku z 73 rocznicą Jego urodzin. W prezydium zasiadli członkowie Biura Politycznego KC PZPR z towarzyszem Bolesławem Bierutem na czele, przedstawiciele stronnictw politycznych i organizacji społecznych, przo-downicy pracy, oraz przed-stawiciele świata nauki i kultury.

Akademii przewodniczył oraz zagajenie wygłosił

Akademie i zebrania w całym kraju

Dzień 73 rocznicy urodzin Józefa Stalina społeczeństwo polskie powitało z uczuciem głębokiej miłości do wielkiego Chorażego pokoju, najlepszego przyjaciela naszego narodu. Na akademii i uroczystych zebraniach ludzie pracy przekazywali wielkiemu Stalinowi życzenia zwycięstwa i idei pokoju dla szczęścia ludzkości oraz kłopoty o rozwój Ojczyzny Ludowej, silnego ognia światowego obrotu pokoju.

W zakładach pracy Warszawy odbyły się uroczyste akademie i zebrania dla uczczenia 73 rocznicy urodzin Józefa Stalina. Gorąco manifestowała uczucia miłości do wielkiego Stalina załoga Fabryki Samochodów Osob-

Przewodniczący Rady Państwa tow. Aleksander Zawadzki. Referat wygłosił tow. wicepremier Stefan Jędrzychowski (tekst referatu podajemy na str. 3-ej).

Następnie została odczytana depesza KC PZPR do towarzysza Stalina (tekst depeszy podajemy powyżej).

Podczas akademii szczerze wypełniona sala Teatru Polskiego wielokrotnie rozbrzmiewała gorącymi owacjami na cześć towarzysza Stalina, wyrażającymi serdeczne uczucia narodu polskiego do swego Wielkiego Przyjaciela.

wych na Zeraniu — jednego z wielu w naszym kraju zakładów, będących wspaniałym przykładem braterskiej pomocy ZSRR dla Polski.

Tłumnie wypełniający świetlicę robotnicy FSO słuchając referatu poświęconego życiu i pracy Józefa Stalina — wielokrotnie manifestowali uczucia głębokiej wdzięczności i miłości do tego, którego imię stało się sztandarem walki o wyzwolenie człowieka pracy, o wolność narodów, o pokój.

„Długich, owocnych lat dalszej pracy dla pokoju, dla szczęścia ludzkości, życzymy Wam towarzyszu Stalin — mówi wśród powszechnego entuzjazmu zebranych przewodniczący rady zakładowej Szewczyk. — Obliczujemy, że w oparciu o Twoe genialne prace naukowe, o wytyczne XIX Zjazdu Partii, której przewodniczącym będziemy u nas w FSO walczyć jeszcze ofiarniej o to, aby zwyciężył pokój”.

Depesza Prezesa Rady Ministrów towarzysza Bolesława Bieruta

Do
Przewodniczącego Rady Ministrów
Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
Towarzysza Józefa Stalina

Moskwa — Kreml.

W dniu Waszych urodzin przesyłam Wam, Drogi Towarzyszu Stalin, w imieniu narodu polskiego oraz Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i moim własnym, najserdeczniejsze pozdrowienia i życzenia.

Naród polski otacza Was czcią i miłością jako swego wielkiego przyjaciela i nauczyciela, z działalnością którego jako kierownika sławnej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i państwa radzieckiego związane jest wyzwolenie oraz ugruntowanie niepodległości i bezpieczeństwa naszej Ojczyzny, jej osiągnięcia w budownictwie socjalizmu oraz stałe pogłębiająca się przyjaźń polsko-radziecka, leżąca u podstaw rozkwitu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Pragnę zapewnić Was, że naród polski nie będzie szczędził wysiłków, aby wszechstronnie wzmacniać swój wkład do wspólnej walki naszych bratnich narodów oraz zacieśniać braterski sojusz ze Związkiem Radzieckim — ostoją pokoju i niepodległości narodów.

Gorąco Wam życzę, Towarzyszu Przewodniczącym, długich lat życia i zdrowia dla dobra sprawy postępu i pokoju na całym świecie.

(—) BOLESŁAW BIERUT

Na zdjęciu: Delegaci z ZSRR, od prawej: Wanda Wasilewska, J. Bielski i prof. dr N. Bazanowa na sali obrad.
Foto — specjalny wysłannik CAF — Zyg. Wdowiński.

Zima nie zahamowała robót budowlanych. Jak w okresie lata, tak i dzisiaj, gdy śnieg pokrył ulice miasta, wznoszą w górę murarze białostocki mury nowych domów.

Roczny plan produkcyjny w BPZB został już wykonany w 92 proc.

Dane te mówią więc, że do końca miesiąca zadania planu bieżącego roku powinny być w pełni zrealizowane. Z zakresu prowadzonych robót przez BPZB i stopnia ich zaawansowania, wynika jednak, że plan roczny jest poważnie zagrożony wskutek braku dokumentacji na zaplanowane obiekty.

Zaniepokojona zwłoką w otrzymaniu dokumentacji, dyrekcja BPZB już w maju zwróciła się do Centralnego Zarządu Budownictwa Przemysłowego — Północ z prośbą o zezwolenie na dofinansowanie innych budów. Sprawa została skierowana do rozpatrzenia Ministerstwa Budownictwa, które dopiero w październiku wyraziło zgodę na dofinansowanie 3 budów. Okres czasu był już jednak za krótki do nadrobienia zaległości.

WIEDEN. Dnia 19 bm. w późnych godzinach wieczornych rozpoczęło się końcowe posiedzenie Kongresu Narodów w Obronie Pokoju.

Sekretarz generalny Światowej Rady Pokoju Jean Laffitte składa sprawozdanie o składzie delegacji na Kongres oraz o dokonanej przez

POKÓJ BĘDZIE OCALONY...

KONGRES NARODÓW zakończył obrady

Uchwalenie orędzia Kongresu oraz
apelu do rządów pięciu mocarstw

Kongres pracy organizacyjnej.

Kongres przystąpił następnie do najważniejszej części swej pracy — do omówienia trzech uchwał, które mają po moc w zmobilizowaniu nowych milionów ludzi na całej kuli ziemskiej do walki przeciwko groźbie trzeciej wojny światowej, do walki o trwały pokój.

Prof. Bernal (Anglia) odczytuje tekst apelu Kongresu Narodów w Obronie Pokoju do rządów pięciu wielkich mocarstw.

W apelu tym Kongres Narodów w Obronie Pokoju uroczyście wzywa rządy USA, ZSRR, Chińskiej Republiki Ludowej, Anglii i Francji do podjęcia rokowań w sprawie zawarcia Paktu Pokoju, aby uratować świat przed największymi nieszczęściami.

Z kolei delegat Francji Gilbert de Chambrun ogłosił tekst orędzia Kongresu Narodów, w którym wyrażona została jednomyślna dążenie wszystkich narodów do niezwłocznego położenia kresu działaniom wojennym w Korei, w Vietnamie, Laosie, Kambodży i na Malajach, o zawarcie Paktu Pokoju między plecioną wielkimi mocarstwami, zaniechania wszel-

kiej ingerencji jednego państwa w sprawy innego państwa. Orędzie wskazuje konkretne sposoby pokojowego uregulowania problemu niemieckiego i japońskiego oraz zawiera zadanie zakazu wszystkich rodzajów broni masowej zagłady. (Tekst orędzia zamieścimy jutro).

O godz. 3 w nocy z 19 na 20 grudnia Yves Farge ogłosił, że wielki Kongres Narodów w Obronie Pokoju zakończył obrady.

PLAN ROCZNY

wykonały przedsiębiorstwa
BZPW im. Sierżana

Przedsiębiorstwa Białostockich Zakładów Przemysłu Włókiennego im. dyr. Sierżana wykonały w dniu 19 bm. plan roczny produkcji w kg i kg/numerach w 100,1 proc., natomiast plan roczny produkcji włókiennicy w towarze gotowym wykonany został 20 bm. o godz. 10.15.

O zwycięstwie tym zadecydowała postawa całej załogi, która musiała pokonać ogromne trudności, napotykać w czasie produkcji.

Aby pomóc państwu w budowie szkół i domów kultury

Robotnicy i chłopcy Białostocczyzny
dobrowolnie opodatkowują się

Rok bieżący, a szczególnie okres wyborczy zaktywizował masy pracujące Białostocczyzny do wzmoczonego wysiłku nad realizacją pokojowego budownictwa, nad realizacją programu Frontu Narodowego, wiodącego do dalszego wzrostu dobrobytu, kultury i oświaty.

Aby jednak szybko zrealizować program Frontu Narodowego, zarówno robotnicy jak i pracujący chłopcy dklarują swój udział w budowie nowych ośrodków kulturalnych i oświatowych, w budowie szczęśliwej przyszłości dla siebie i swoich dzieci.

Oto w dniu 20 grudnia br. członkowie Komitetu Frontu Narodowego przy Warsztatach Drogowych w Starosielcach wystąpili na masowce z udziałem całej załogi — z wnioskiem, aby od 1 do 3 proc. rocznego zarobku przeznaczyć na budowę domu kultury, internatu dla dojeżdżającej młodzieży szkolnej, przedszkola i boiska sportowego. Wniosek ten przedstawił przez sekretarza KZ PZPR tow. Gierasimluka został jednogłośnie przyjęty przez całą załogę.

W dyskusji nad wnioskiem

ob. Stefan Balomis, pracownik fizyczny, powiedział:

— Całkowicie popieram ten wniosek. Zdaje sobie sprawę z tego, że właśnie w ten sposób szybko wykonamy zadania programu Frontu Narodowego i przedzielimy zadowolenie we wszystkich dziedzinach naszego życia. Jakże pozostawili nam w spuściznę rządy kapitalistów i obszarników. Dlatego zobowiązuję się oddać 5 proc. półrocznego zarobku na ten wspaniały cel.

Następnie zabiera głos przo-downik pracy ob. Klemens Kizinkiewicz.

— Jestem inwalidą — zaznacza mówca. — Ale władza ludowa nie rzuciła mnie, mam zapewnioną stałą pracę i opiekę lekarską. Dlatego na ten chlubny cel, który będzie pożytkiem dla nas samych, deklaruję 2 proc. rocznego zarobku.

Józef Bogusławski i Stefan Woźnik deklarują po 3 proc. rocznego zarobku. Po 2 proc. deklarują Alojzy Hruszko wraz z żoną Janiną, Szeszko, Maciejewski, Deputat i Rachuta.

(Ciąg dalszy na str. 2)

Dzień walki O P L A N

W Białostockim Przemysłowym
Zjednoczeniu Budowlanym

W ciągu roku załoga BPZB nie osłabiając tempa pracy dawała dowody swej ofiarności w budowie obiektów przemysłowych w naszym województwie. Plan operacyjny miesięczny i kwartalny zawsze były realizowane z nadwyżką. Oto cyfry:

I kwartał — 127 proc.
II kwartał — 109,9 proc.
III kwartał — 116,2 proc.

Wzrosła poważnie liczba robotników uczestniczących w szlachetnym współzawodnictwie pracy. Jeśli w pierwszym kwartale we współzawodnictwie brało udział 51 proc. zatrudnionych, w II kwartale 69,5 proc., to w trzecim kwartale ruch współzawodnictwa objął 79,8 proc. załogi

W rezultacie stałego rozwoju ruchu współzawodnictwa o ilość, jakość i oszczędność produkcji załoga BPZB zdobyła za okres III kwartału

II miejsce w skali krajowej Brygady: tynkarska Antoniego Leonowicza, ciesielska Piotra Walulika i zbrojarska Władysława Kudelskiego zdobyły we współzawodnictwie I miejsce w kraju.

Poważnym czynnikiem przyspieszenia realizacji planów produkcyjnych były wnioski/racjonalizatorskie i nowatorskie pracowników BPZB. Cenny na przykład był pomysł majstrów Adolfa Zalewskiego, Tadeusza Słepowrońskiego i kierownika bazy sprzętu Tadeusza Kami-

skiego, którzy sposobem gospodarczym wyprodukowali z przetworzonych stalowych łanuchów do betoniarzek, unieruchomionych z powodu zużycia starych łanuchów. Nowe łanuchy okazały się nie tylko tańsze od oryginalnych o 900 zł, ale i trwalsze.

Dziś załoga BPZB wznosi wysiłki, by zadania planu rocznego były wykonane w jak najwyższych procentach. W pracy produkują liczni robotnicy. Między innymi wyróżnia się tynkarska Jan Dobrodumow, osiągający 329 procent normy, tynkarska Stanisława Oldziej, osiągający 269 proc. normy i murarz Edward Borowski, osiągający 210 proc.

Nie pozostają na tyle równie kobiecie. Na przykład malarka Genowefa Jurgenman osiąga 218 proc. normy, murarka Maria Korsak — 189 proc. normy i murarka Maria Lisowska — 162 proc. normy.

Brawo przodownicy pracy Białostockiego Przemysłowego Zjednoczenia Budowlanego! Życzymy Wam dalszych sukcesów w Waszej codziennej twórczej pracy.

R. K.

NORMY NA ROK 1953

Zasady obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka

Rozszerzenie systemu ulg. — Nowe korzystne przepisy

WARSZAWA (PAP) — Uchwałami Rady zostały ustalone normy obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka na 1953 rok.

Obowiązkowe dostawy zwierząt rzeźnych i mleka wprowadzone w 1952 roku, obejmowały tylko część roku. Obowiązkowe dostawy zwierząt rzeźnych, wprowadzone z dniem 1 lutego 1952 r., dotyczyły tylko 11 miesięcy, zaś obowiązkowe dostawy mleka, wprowadzone z dniem 1 maja 1952 r., dotyczyły tylko 8 miesięcy.

System obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych oraz mleka, wprowadzony na 1952 rok, duża pomoc państwa w paszach i węglu, szczególnie korzystne warunki skupu nadwyżek z dostaw ponad obowiązkowych stworzyły bodźce do rozszerzenia produkcji hodowlanej w gospodarstwach chłopskich.

Obowiązkowe dostawy ustalone na poszczególne miesiące 1952 roku pozwoliły na bardziej równomierne i systematyczne zaopatrywanie ludności miast w niezbędne ilości mleka, mięsa oraz ich przetworów.

Podstawowe zasady systemu obowiązkowych dostaw z 1952 roku zostały utrzymane i w 1953 roku.

Normy obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych uchwalone przez Rząd na 1953 rok zostały nieco zwiększone, gdyż obejmują cały rok i wprowadzają niezbędne poprawki między poszczególnymi powiatami, należącymi do jednego rejonu gospodarczego.

Podobnie jak w roku 1952 prowadzona będzie również i w 1953 roku pomoc hodowlana oraz stosowane będą lepsze warunki dla gospodarstw produkujących i dostarczających państwu nadwyżki towarowe ponad dostawy obowiązkowe.

Normy w obowiązkowych dostawach mleka na rok 1953 są faktycznie niższe, niżby to wynikało z przeliczenia 8-miesięcznej normy 1952 roku na 12 miesięcy.

Ustalone w oparciu o nowe normy zobowiązania w dostawach zwierząt rzeźnych i mleka są dalszym bodźcem w kierunku rozwoju produkcji hodowlanej w gospodarstwach rolnych oraz stanowią czynnik pełniejszego i lepszego zaopatrzenia miast.

Uwzględniając życzenia wielu chłopów, normy obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka na 1953 rok ogłoszone zostały jeszcze przed początkiem nowego roku, aby w ten sposób umożliwić gospodarstwom objętych dostawami obowiązkowymi odpowiednio przygotowanie się do produkcji hodowlanej i wstawienie materiału wyliczeniowego (prosiat).

Równocześnie z uchwałami

Olbrymia katastrofa lotnicza w USA

101 osób zginęło

NOWY JORK. — W stanie Waszyngton wydarzyła się największa w dziejach lotnictwa amerykańskiego katastrofa.

W miejscowości Mosos Lake runął na ziemię i spłonął samolot wojskowy typu „Globemaster”, na którego pokładzie znajdowało się 120 żołnierzy i oficerów, udających się na urlopy świąteczne oraz 12 osób załogi. 101 pasażerów i członków załogi zginęło w katastrofie a 31 odniosło cięższe i lżejsze obrażenia.

Przyczyny katastrofy nie są dotychczas znane. Jest to osiemnasta w tym roku wielka katastrofa lotnicza w Stanach Zjednoczonych.

Rządu w sprawie norm na 1953 rok Rada Państwa zatwierdziła dekrety, przewidujące rozszerzenie systemu ulg w obowiązkowych dostawach dla posiadaczy gospodarstw, mających na utrzymaniu większą ilość dzieci poniżej 14 lat oraz dla posiadaczy gospodarstw o gorszych glebach.

Posiadacze gospodarstw rolnych o obszarze nie przekraczającym 1 ha użytków rolnych, a mający na utrzymaniu troje lub więcej dzieci poniżej 14 lat, zwolnieni są od obowiązkowych dostaw mleka.

Dotychczas gospodarstwa rolne, posiadające więcej niż 30 proc. ogólnego obszaru użytków rolnych w V i VI klasie, uprawnione były do korzystania z 20 procentowej ulgi w dostawach zwierząt rzeźnych i mleka, przypadających od użytków rolnych w V i VI klasie. Taka ulga przysługiwać będzie w tym roku gospodarstwom mającym od 30 proc. do 40 proc. użytków rolnych w V i VI klasie. Ulga dla gospodarstw rolnych, mających od 40 proc. do 50 proc. użytków rolnych w V i VI klasie, zwiększona została do 30 proc., a ulga dla gospodarstw posiadających powyżej połowę użytków rolnych w V i VI klasie zwiększona została do 40 proc. zobowiązania, przypadającego na V i VI klasę gruntów. Ulgi te w odróżnieniu od 1952 roku udzielane będą z urzędu już w chwili ustalenia wysokości dostaw obowiązkowych na 1953 rok, a nie dopiero na wniosek zobowiązanych, jak to było dotychczas.

Zwiększone zostały ulgi w obowiązkowych dostawach mleka dla posiadaczy gospodarstw do 5 względnie 6 ha użytków rolnych, mających na utrzymaniu troje dzieci poniżej 14 lat. Obniżenie obowiązkowych dostaw mleka w tych gospodarstwach wynosi 25 proc. zobowiązania wobec 20 proc. obniżenia w 1952 r. Zwiększono również ulgi dla gospodarstw prowadzących wychów cieląt.

Dotychczas w zasadzie wszystkie gospodarstwa zobowiązane były wykonać obowiązkowe dostawy zwierząt rzeźnych co najmniej w 70

proc. w trzodzie chlewnej. Utrzymując tę zasadę i na rok 1953, wprowadzone zostały jednocześnie wyjątki, uwzględniające możliwości i zwyczaje produkcyjne w niektórych gospodarstwach chłopskich. Gospodarstwa, w których laki i pastwiska stanowią co najmniej połowę ogólnego obszaru użytków rolnych i specjalizujące się w hodowli bydła mlecznego, owiec itp., mogą w 1953 r. wykonać obowiązek dostaw w dowolnych rodzajach zwierząt rzeźnych. Gospodarstwa o obszarze nie przekraczającym 5 ha użytków rolnych a specjalizujące się w hodowli drobiu, mogą na podstawie zezwolenia władz wykonać obowiązek dostaw w drobiu.

W celu stworzenia najkorzystniejszych warunków dla wykonywania dostaw przez gospodarstwa chłopskie i jednocześnie w celu zabezpieczenia stałego i równomiernego zaopatrzenia miast w mięso i mleko oraz ich przetwory — przestrzegana będzie ściśle zasada uzgadniania z zainteresowanymi terminów dostaw na cały rok. Przy ustalaniu terminów władze terenowe kierować się będą kwalifikacjami i miesięcznymi wskaźnikami sezonowości dostaw mleka i zwierząt rzeźnych. Z drugiej strony przestrzegana będzie zasada ustalania terminów w zależności od stanu pogłowia i możliwości produkcyjnych danego gospodarstwa itd. Terminy dostaw uzgadniane będą z góry na cały rok na poszczególne miesiące.

Uzgadnianie terminów powinno być zakończone nie później niż do 28 grudnia br. Dla gospodarstw, których posiadacze nie zgłoszą się dla uzgodnienia terminów w gromadach, wyznaczone zostaną terminy dostaw przez władze ustalające wysokość obowiązkowych dostaw.

Obowiązkowe dostawy zwierząt rzeźnych i mleka przyjmowane będą po dotychczas obowiązkujących cenach. Za terminową dostawę trzody chlewnej przysługuje — jak w 1952 roku — prawo do nabycia węgla w ilości 2 kg. za 1 kg. dostarczonego żywności.

PRZODUJĄCA W CAŁYM KRAJU

Fabryka Sklejek w Białymstoku otrzymała sztandar przechodni

Dyplomy i nagrody pieniężne dla dzielnej załogi

Wczoraj, 21 grudnia o godz. 10, w świetlicy Fabryki Sklejek w Białymstoku odbyła się uroczystość wręczenia sztandaru przechodniego Zw. Zaw. Prac. Leśnych i Przem. Drzewnego załozce fabryki.

Podsumowania wyników współzawodnictwa za III kwartał dokonał przedstawiciel Centralnego Zarządu Przemysłu Leśnego tow. Fajst, który stwierdził, że swoje

sukcesy produkcyjne Fabryka Sklejek zawdzięcza przede wszystkim socjalistycznemu współzawodnictwu, w którym wzięło udział 89 proc. załogi. Plan operatywny Fabryki Sklejek w Białymstoku wykonała ilościowo w 116,1 proc., wartościowo w 117,3 proc. plan roczny — już 26 listopada b. r.

W dyskusji pierwszy zabrał głos dyrektor fabryki tow.

Zdrowomysłow. W wypowiedzi swej zapoznał zebranych z podstawowymi źródłami osiągnięć załogi. Oprócz podkreślenia już współzawodnictwa, które w ubiegłym roku przyniosło półtora mil. oszczędności, tow. Zdrowomysłow wymienił ogólnie znaną przez zakłady produkcyjne tablicę dziennych i miesięcznych osiągnięć oraz tablicę bumelantów, kontrolę wyników przez Komisję Współzawodnictwa Pracy i racjonalizatorstwo, stawiając jako przykład nagrodzonego odznaką racjonalizatorską, tow. A. Wojtacha.

W dyskusji zabierali głos również przedstawiciele fabryk sklejek z Ostrowia Wielkopolskiego, Piotrkowa, Elku i Bydgoszczy. Wypowiedzi ich nie ograniczały się do serdecznych gratulacji, zapewniali iż walczyć będą we współzawodnictwie o podobne sukcesy. Przewodniczący pracy mówili o wielkiej dumie i radości z racji otrzymania sztandaru przechodniego. W wypowiedziach swych jednak powoływali się na słowa tow. Stalina — nie wolno nam upajać się naszym zwycięstwem — i przyrzekali, że w pracy nie ustają i nie pozwolą się usunąć z pierwszego miejsca.

Wręczenia sztandaru przechodniego dokonał wiceprzewodniczący Zarządu Głównego ZZ PLIPD tow. Głubicki, który stwierdził, że zdobyty sztandar przez Fabrykę Sklejek w Białymstoku w III kwartale współzawodnictwa po raz trzeci z rzędu, od tej chwili przestaje być sztandarem przechodnim, a staje się własnością załogi na stałe.

Ponadto Zarząd Główny ZZ PLIPD przeznaczył załozce nagrodę w sumie 6000 zł, 16 dyplomów za ofiarną pracę w komitetach Frontu Narodowego i 5 nagród dla przodowników pracy po 500 zł.

Fabryka Sklejek w Białymstoku jest w tej chwili pierwszą wśród przodujących fabryk przemysłu leśnego w Polsce.

W części artystycznej uroczystości, która zbiegła się z 73 rocznicą urodzin tow. Stalina, wystąpił chór z Hajnowki i zespół zorganizowany przy Fabryce Sklejek w Białymstoku. (tu)

Aby pomóc państwu w budowie szkół i domów kultury

(Dalszy ciąg ze str. 1)

Ponad 50 pracowników zebranych na masowce zadeklarowało od 1 do 3 proc. rocznego zarobku.

Na zakończenie zebrania uchwalili rezolucję, w której zwracają się z gorącym apelem do robotników wszystkich zakładów pracy i chłopów pracujących w całym województwie białostockim, aby podejmowali podobne zobowiązania.

Zobowiązanie takie podjęli również w tym samym dniu chłopcy z gromady Oleszkowo,

którzy w liście do Powiatowego Komitetu Frontu Narodowego w Białymstoku pisał:

„My mieszkańcy gromady Oleszkowo, gm. Czarna Wieś, powiat Białystok, podjęliśmy uchwałę, aby zbudować w naszej wsi nową szkołę. Nadmieniamy przy tym, że zgadzamy się na dobrowolne opodatkowanie nas w wysokości 10 proc. od ogólnej sumy rocznego wymiaru podatków gruntowego. Prócz tego zobowiązujemy się dać do budowy nowej szkoły potrzebną ilość niefachową”.

Wielka porażka mocarstw kolonialnych w O N Z

NEW YORK. — 16 grudnia odbyło się plenarne posiedzenie Zgromadzenia Narodów Zjednoczonych, na którym uchwalono rezolucję o prawie narodów do samostanowienia. Projekt tej rezolucji uchwalonej przez Komisję Powierniczą zaleca mocarstwom powierniczym popieranie prawa ludów kolonialnych do samostanowienia oraz wyzywa je by umożliwić tym ludom skorzystanie z prawa do samostanowienia.

Przedstawiciele mocarstw kolonialnych, a przede wszystkim Stanów Zjednoczonych, Anglii, Francji i Belgii, oświadczyli, że sprzeciwiają się uchwaleniu tej rezolucji. Delegaci Związku Radzieckiego, Polski, Białorusi i szeregu innych krajów poparli zdecydowanie nie projekt rezolucji uchwalony przez Komisję Powierniczą.

Rezolucja została uchwalona przytłaczającą większością głosów członków Zgromadzenia.

Nowy radziecki preparat leczniczy

MOSKWA. Uczni radzieccy — biologowie otrzymali nowy preparat leczniczy, którego zastosowanie dało doskonałe wyniki przy leczeniu ludzi i zwierząt.

W skład nowego preparatu wchodzi leukocyty, które mają zdolność regenerowania

zniszczonych i uszkodzonych tkanek żywego organizmu. Doświadczenia przeprowadzone przez uczonych radzieckich dowiodły, że nowy preparat jest szczególnie skuteczny przy leczeniu wrzodów i zapaleń ropnych.

Nota MSZ do Poselstwa Izraela w Warszawie

WARSZAWA (PAP). — W dniu 19 grudnia br. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przesyła do Poselstwa Izraela w Warszawie notę następującej treści:

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przesyła wyrazy szacunku Poselstwu Państwa Izrael i ma zaszczyt zakomunikować co następuje:

Zarówno prawo międzynarodowe, jak i uznane oraz stosowane zwyczajnie międzynarodowe, regulują zakres normalnej działalności przedstawieli dyplomatycznych, które jak wiadomo mają za zadanie reprezentację i ochronę interesów swego państwa i swych obywateli wobec państwa, w którym są akredytowane. W żadnym razie nie należy do kompetencji przedstawicielstwa dyplomatycznego popieranie, pobudzanie do działalności lub inspirowanie jakiegokolwiek grupowań politycznych w kraju, w którym wykonują swą działalność urzędową, jak również organizowanie emigracji obywateli tego kraju lub jej propagowanie.

Poselstwo Państwa Izrael, niestety, nie stosowało się do norm działalności, przewidzianej prawem i zwyczajami obowiązkowymi dla wszystkich przedstawicielstwa dyplomatyczne. Poselstwo Państwa Izrael wykraczało poza ramy normalnych funkcji dyplomatycznych oraz nadużywało przywilejów dyplomatycznych dla działalności

sprzecznej z obowiązkowymi w stosunkach międzynarodowych zwyczajami i dobrymi obyczajami.

Poselstwo usiłowało reprezentować wobec Państwa Polskiego nie tylko interesy Państwa Izrael i jego obywateli, co należy do funkcji Poselstwa, ale również pretendowało bezprawnie do wyświadczenia w imieniu obywateli polskich narodowości żydowskiej, wbrew zresztą ich życzeniom. Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nigdy nie stał na stanowisku, że Państwo Izrael reprezentuje jakiegokolwiek inne interesy, niż interesy tego Państwa i jego obywateli i z tego powodu odmówił Jego Poselstwu w Warszawie uprawnienia, które usiłowało sobie ono usurpować, a których Rząd Polski nie mógł i nie ma zamiaru również i w przyszłości tolerować.

Ministerstwo przypomina, w związku z tym swe oświadczenia wobec Poselstwa z dnia 30. XI. 1951 r. i 7. VII. 1952 r., 25. VIII. 1952 r., w których Ministerstwo podkreślało, że poszanowanie praw kraju urzędowania jest podstawową zasadą powszechnie przyjętą zwyczajów międzynarodowych, że zasada ta obowiązuje dyplomatów akredytowanych w Polsce i stosuje się w całej rozciągłości do dyplomatów Państwa Izrael, oraz że odchylenie od tej zasady nie będą

tolerowane przez władze polskie.

Mimo tych ostrzeżeń Poselstwo Państwa Izrael w Warszawie usiłowało stać się ośrodkiem ideologicznym i organizacyjnym dla rozbitków organizacji syjonistycznych, zlikwidowanych już od dawna w Polsce. Dla tych organizacji reprezentujących interesy reakcyjnej burżuazji żydowskiej i będących z reguły ekspozyturą obcego kapitału, a w ostatnich latach związanych ściśle z imperializmem amerykańskim i wykonujących jego wrogię rolę w Polsce, nie ma i nie może być miejsca w Polsce Ludowej. W wyniku bowiem przemian ustrojowych burżuazja w Polsce, włączając w to burżuazję żydowską, pozbawiona została swych pozycji politycznych. Polska Rzeczpospolita Ludowa całkowicie i w pełni zlikwidowała wszelki ucisk narodowy, rasowy i religijny zapewniając wszystkim swym obywatelom bez różnicy narodowości pełne równouprawnienie i jednokrotne warunki rozwoju politycznego, gospodarczego i kulturalnego.

Perfidne próby i wysiłki, zmierzające do uaktywnienia szeregów organizacji syjonistycznych w Polsce Ludowej, napotykały i napotykać będą na zdecydowany odpór, podobnie jak próby wszelkich innych agentur imperializmu amerykańskiego, usiłujących podkopać pokojowe budownictwo w Polsce. Próby te

skazane są na niepowodzenie przede wszystkim ze względu na postawę obywateli polskich narodowości żydowskiej, którzy włączyli się do pracy i budownictwa w Polsce.

Poselstwo wzywało do swych blur obywateli polskich narodowości żydowskiej, namawiając ich do wszczęcia starań o wyjazd z Polski i żądając przekazywania mu odpisów podań i dokumentów do władz polskich. Do tego celu służyły również niektóre przedstawiciele Poselstwa wyjazd w teren dla pozyskania kontaktów, przy czym nie omieszkał on grać na uczuciach religijnych, obierając sobie dla spotkań synagogi i inne miejsca związane z uprawianiem kultu religijnego oraz domagając się od kongresu akcji wyznaniowych zapraszania przedstawieli Poselstwa. Te działania oraz jej cele potwierdził w swych zeznaniach urzędnik Poselstwa, Ari Lerner.

Posługując się wyżej wymienionymi metodami działania przedstawiciele Poselstwa utrzymywali kontakty z elementami syjonistycznymi, jak na przykład z Ojczaszem Raczko, rewizjonistą, b. członkiem organizacji faszystowskiej żydowskiej, osądzonym przez Sąd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej za nielegalną działalność w Polsce, z Abramem Futerfasem, Szyja Aushtem i innymi.

Samozwańczy patronat nad

obywatelami polskimi narodowości żydowskiej i agitacja emigracyjna służyły zarazem za pretekst dla gromadzenia wiadomości dotyczących organizacji politycznych i społecznych w Polsce, sytuacji na Ziemiach Odzyskanych, sił obronnych. Dane te usiłowano wydobyc między innymi przy pomocy specjalnie opracowanego kwestionariusza od petentów Poselstwa oraz w czasie podróży poszczególnych pracowników Poselstwa. Te nielegalne działania o charakterze wywiadowczym potwierdził w swych zeznaniach urzędnik Poselstwa, Ari Lerner oraz Futerfas Abram i Aushtel Szyja.

Jak wiadomo, kontynuacja tej działalności jest praktyką przestępczą przez władze Państwa Izrael i imigrantów z Polski, między innymi na temat potencjału produkcyjnego Polski, sił obronnych, zastosowania innowacji technicznych w Polsce, stanu kolejnictwa, handlu zagranicznego, aparatu państwowego itp. wiadomości.

W związku z wyżej przedstawionymi faktami, charakterystycznymi dla działalności Poselstwa Państwa Izrael, Ministerstwo Spraw Zagranicznych kategorycznie domaga się od Poselstwa zaprzestania wyżej omówionych, nielegalnych praktyk oraz przestrzegania i poszanowania praw, zwyczajów, przyzwyczaj w stosunkach międzynarodowych i dobrych obyczajów.

Z UROCZYSTEJ AKADEMII w 73 ROCZNICĘ URODZIN TOWARZYSZA STALINA

Nauki i wskazania towarzysza Stalina są dla narodu polskiego nieocenioną pomocą w budownictwie socjalizmu

Referat tow. Stefana Jędrychowskiego

Towarzysze!

Cała postępową ludzkość z głęboką czcią i miłością obchodzi 73 rocznicę urodzin wielkiego wodza klasy robotniczej, genialnego przyjaciela i kontynuatora dzieła Lenina, współtwórcy i organizatora Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, państwa radzieckiego, budowniczego socjalizmu, pogromcy hitlerowskiego faszyzmu i oswobodziciela narodów, wodza światowego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu — towarzysza Józefa Stalina.

Postać towarzysza Józefa Stalina jest obok postaci twórców socjalizmu naukowego, Karola Marksa i Fryderyka Engelsa, obok postaci wielkiego Lenina, największą postacią historyczną w całych dotychczasowych dziejach ludzkości, zdumiewającym przejawem wielkości ducha i geniuszu, odpowiadającego wielkości naszej przełomowej epoki, epoki rewolucji socjalistycznej i zwycięstwa socjalizmu nad kapitalizmem, epoki likwidacji społeczeństwa opartego na wyzysku klasowym i budowy nowego społeczeństwa, bezklasowego społeczeństwa komunistycznego.

Całe życie towarzysza Stalina nierozdzielnie związane jest z organizowaniem się rewolucyjnego ruchu robotniczego, z walką o rewolucyjną partię nowego typu, partię zdolną poprowadzić proletariatu na czele mas pracujących do zwycięskiej walki z kapitalizmem i przeżytkami feudalizmu, z umacnianiem i rozwijaniem zwycięstw rewolucji socjalistycznej, budową społeczeństwa socjalistycznego w Związku Radzieckim i dalszym, stopniowym rozwojem od socjalizmu do komunizmu.

Od wczesnej młodości towarzysza Stalin, uczeń i przyjaciel Lenina, stoi w pierwszych szeregach rewolucyjnego ruchu proletariatu Rosji w walce przeciwko caratowi, obszarnictwu i kapitalizmowi. Wraz z Leninem, Stalin jest współtwórcą i organizatorem partii bolszewickiej, partii nowego typu, która stała się pierwszą w historii siłą zdolną do poprowadzenia proletariatu na czele szerokiej mas pracujących do zwycięstwa. Towarzysz Stalin pomógł Leninowi obronić rewolucyjny marksizm przed wypaczeniami i wulgaryzacją ze strony zdradzieckich wodzów II Międzynarodówki, przed atakami ze strony agentów burżuazji w rosyjskim ruchu robotniczym — mieniszewików i eserów, w opracowaniu rewolucyjnej strategii i taktyki klasy robotniczej w rewolucji burżuazyjno-demokratycznej w Rosji, a następnie strategii i taktyki przejścia od rewolucji burżuazyjno-demokratycznej do rewolucji proletariackiej.

Towarzysz Stalin jest wraz z Leninem organizatorem i kierownikiem największego wydarzenia w dziejach ludzkości, Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, w toku, której proletariatu rosyjski na czele mas chłopów i narodów uciskanych przez cara obalił władzę kapitalistów i obszarników i po raz pierwszy w dziejach ustanowił władzę robotników i chłopów na ogromnym terytorium, stanowiącym szóstą część świata. Towarzysz Sta-

lin odegrał decydującą, kierowniczą rolę w rozgromieniu licznych armii białogwardystów i interwentów, którzy chcieli utopić we krwi rewolucję socjalistyczną i zdusić młodą radziecką republikę rosyjską i bratnie republiki radzieckie w ogniu wojny domowej. Już w czasie wojny domowej ujawnił się geniusz wojenny towarzysza Stalina, który tak mocnym blaskiem zajaśniał w okresie wielkiej wojny w obronie Ojczyzny przeciwko hitlerowskiemu faszyzmowi.

Towarzysz Stalin przy boku Lenina i wraz z Leninem organizował pierwsze na kuli ziemskiej państwo robotników i chłopów, Rosyjską Socjalistyczną Federacyjną Republikę Radziecką, a następnie Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, państwo, które opierając się na prawie koniecznej zgodności stosunków produkcji z charakterem sił wytwórczych pokierowało przeobrażeniem stosunków produkcji w kierunku likwidacji systemu wyzysku i budowy socjalizmu.

Po śmierci Włodzimierza Lenina, Józef Stalin, rozwijając genialną teorię Lenina o możliwości zbudowania socjalizmu w jednym kraju i obroniwszy tę teorię przed agentami imperializmu — trockistami, bucharinowcami i ziniowiewowcami, poprowadził partię komunistyczną do zwycięskiej walki o zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego. Stalinowska teoria socjalistycznego uprzedmiotowienia kraju, w szczególności planowego rozwoju ciężkiego przemysłu, jako drogi prowadzącej do likwidacji zacofania i do stworzenia podstaw ustroju socjalistycznego, była przewodnią ideą wspaniałych stalinowskich planów 5-letnich rozwoju gospodarki narodowej, dzięki realizacji których Związek Radziecki stał się w ciągu zaledwie kilkunastu lat krajem nowoczesnego, socjalistycznego przemysłu i przodującej techniki. Rozwijając plan spółdzielczy Lenina, towarzysza Stalin stworzył teorię kolektywizacji, jako drogi rozwoju rozdrobnionej drobnotowarowej wsi do socjalizmu i w walce z wrogami klasy robotniczej i socjalizmu pokierował realizacją kolektywizacji, stwarzając obok socjalistycznego przemysłu nowoczesne socjalistyczne rolnictwo i przeprowadzając likwidację pozostałych jeszcze klas kapitalistycznych. W ten sposób w Związku Radzieckim zbudowane zostało zwycięskie pierwsze na świecie społeczeństwo socjalistyczne i zlikwidowany został raz na zawsze wyzysk klasowy.

Po zwycięskim zbudowaniu socjalizmu w Związku Radzieckim towarzysza Stalin pokierował opracowaniem nowej Konstytucji radzieckiej, odpowiadającej nowym warunkom społecznym, Konstytucji państwa zwycięskiego socjalizmu. Konstytucja Stalinowska, najbardziej demokratyczna konstytucja na świecie, stała się po drugiej wojnie światowej przykładem i natchnieniem przy opracowaniu nowych konstytucji w krajach demokracji ludowej, w tej dziedzinie również przy opracowaniu Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Wspaniały triumf

leninowsko-stalinowskiej polityki

Po zbudowaniu ustroju socjalistycznego i uchwaleniu nowej Konstytucji Związku Radzieckiego, towarzysza Stalin nakreślił na XVIII Zjeździe Komunistycznej Partii bolszewików drogę dalszego rozwoju Związku Radzieckiego, dalszego potężnego wzrostu jego sił wytwórczych i

stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Zdradziecki najazd hitlerowski III Rzeszy na Związek Radziecki przerwał ten pokojowy rozwój. Towarzysz Stalin natychmiast po wybuchu wojny stanął na czele Państwowego Komitetu Obrony i osobiście pokierował dziełem

zmobilizowania wysiłku całego narodu w celu zorganizowania obrony i rozgromienia najazdów. Gigantyczne zmagania narodów radzieckich z hitlerowskimi barbarzyńcami i ich wasalami stały się zarazem wielką historyczną próbą radzieckiego ustroju społecznego i ustroju politycznego.

Mimo tego, że Hitler korzystać uprzednio z pomocy anglo-amerykańskiej, następnie zaś dla prowadzenia wojny przeciwko Związkowi Radzieckiemu zmobilizował zasoby ujarzmionych przez siebie krajów zachodniej i środkowej Europy, Związek Radziecki pod kierownictwem towarzysza Stalina w toku wojny osiągnął decydującą przewagę nad hitlerowskimi Niemcami, zadł najazdów szereg druzgocących ciosów, wyzwolił nie tylko okupowane terytoria własne, ale także okupowaną przez hitlerowców Polskę i inne kraje środkowej i południowo-wschodniej Europy, przenosił działania wojenne na terytorium nieprzyjaciela i rozgromił wroga w jego własnym kraju.

Towarzysz Stalin w najcięższym momencie wojny, w chwili gdy wróg zbliżał się do Moskwy, w swym historycznym przemówieniu w dniu 7 listopada 1941 roku wyraził niezachwianą wiarę w ostateczne zwycięstwo Związku Radzieckiego nad hitlerowskimi Niemcami i natchnął pewnością zwycięstwa żołnierzy i oficerów bohaterkiej Armii Radzieckiej i cały naród radziecki. Przewidując ostateczne zwycięstwo Związku Radzieckiego towarzysza Stalin oparł się na genialnej marksistowskiej analizie wszystkich czynników decydujących o zwycięstwie we współczesnej wojnie.

O zwycięstwie Związku Radzieckiego nad hitlerowskimi Niemcami zdecydowała przewaga ustroju socjalistycznego — pozwalającego na planową mobilizację zasobów i potencjału gospodarczego kraju w szybkim tempie — nad ustrojem kapitalistycznym, opartym na prywatnej kapitalistycznej — własności środków produkcji. O zwycięstwie Związku Radzieckiego zdecydowała zwartości zaplecza, wynikająca z jednoci moralno-politycznej społeczeństwa radzieckiego w przeciwieństwie do słabości zaplecza hitlerowskiego, wynikającej z antagonistycznych stosunków społecznych ustroju kapitalistycznego. Przewaga Związku Radzieckiego została osiągnięta dzięki zmobilizowaniu całego wysiłku narodu w toku wojny dla wystrawienia odpowiedniej ilości dobrze uzbrojonych i wyszkolonych dywizji, dzięki temu, że rozwinięty w okresie stalinowskich pięcioletnich planów przemysłowy Związek Radziecki pozwolił na zaopatrzenie armii we wszystko, co jej było potrzebne dla osiągnięcia zwycięstwa, dzięki wychowaniu w Armii Radzieckiej całej plejady dowódców o wybitnych zdolnościach organizacyjnych i strategicznych.

Zwycięstwo Związku Radzieckiego nad hitlerowskimi Niemcami było owocem mądrej, przewidującej polityki towarzysza Stalina w okresie poprzedzającym wojnę, polityki socjalistycznego uprzedmiotowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa, polityki u-

macniania obronności kraju. Dużą rolę w umocnieniu zaplecza odegrało rozgromienie przez towarzysza Stalina trockistowsko-bucharinowsko-ziniowiewowskiej agencji imperializmu w okresie poprzedzającym wojnę. Wreszcie w sposób decydujący założył na losach wojny genialny strategiczny towarzysza Stalina, który uzbrojony w potężną broń dialektyki marksistowskiej, opracował i zrealizował nowoczesną postępową strategię i sztukę operacyjną. Radziecka nauka wojenna w praktyce wykazała swą wyższość nad reakcyjną hitlerowską nauką wojenną.

Druga wojna światowa, zwycięstwo Związku Radzieckiego nad hitlerowskimi Niemcami i faszystowsko-militarystyczną Japonią, wyzwolenie przez Armię Radziecką szeregu krajów Europy i Azji, doprowadziło do zasadniczej zmiany w międzynarodowym układzie sił, poszerzyło znacznie wyłom stworzony w systemie kapitalizmu światowego przez Rewolucję Październikową, wyrwało Związek Radziecki z dotychczasowej izolacji międzynarodowej, doprowadziło do powstania szeregu państw demokracji ludowej w Europie i Azji, do powstania obozu demokracji i socjalizmu ze Związkiem Radzieckim na czele, do dalszego pogłębienia kryzysu światowego systemu kapitalistycznego.

Po ukończeniu II wojny światowej — towarzysza Stalin w równie genialny sposób, jak organizował zwycięstwo nad hitlerowskimi Niemcami i kierował armiami na polu walki, organizuje i kieruje dalszym wspaniałym, pokojowym rozwojem Związku Radzieckiego w kierunku komunizmu. Wbrew nadziejom imperialistów, że wysiłek wojenny osłabi Związek Radziecki i zachwieje jego siłę ekonomiczną, Związek Radziecki niezwykle szybko przezwyciężył skutki poważnych zniszczeń wojennych i znacznie przekroczył przedwojenny poziom produkcji. Dziś już produkcja przemysłowa Związku Radzieckiego jest większa przeszło dwukrotnie od produkcji z roku 1940, a produkcja rolna również znacznie przekroczyła poziom przedwojenny. Realizując genialne plany stalinowskie Związek Radziecki przeobraża przyrodę na stepowych obszarach południowej Rosji i Ukrainy oraz pustyniach Azji środkowej, buduje gigantyczne zapory wodne i największe na świecie elektrownie wodne, wielkie kanały żeglowne i melioracyjne, nawadnia wielkie obszary gruntów, sadzi leśne pasy ochronne, przelastacając w ten sposób nawiedzone posuchą stepowe obszary i pustynie w urodzajne i zagospodarowane ziemie i stwarzając podstawy dalszego, szybkiego tempa wzrostu produkcji rolnej. Wielkie budowle komunizmu stanowią wspaniałe dowody niewzruszalności przy ustroju socjalistycznego nad gnijącym ustrojem kapitalistycznym, wspaniały triumf leninowsko-stalinowskiej polityki.

Niewzruszalna przewaga socjalizmu

Ogromne historyczne znaczenie na drodze dalszego rozwoju Związku Radzieckiego w kierunku komunizmu posiada XIX Zjazd Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii bolszewików,

obecnie Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, a w szczególności nowe genialne dzieło towarzysza Stalina pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, opublikowane w przededniu

Zjazdu i przemówienie do delegatów zagranicznych, wygłoszone przez towarzysza Stalina na Zjeździe. Dzieło pt. „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, w którym towarzysza Stalin omówił najważniejsze zagadnienia ekonomii politycznej w ustroju socjalistycznym, odkrył i sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne współczesnego kapitalizmu, nakreślił wspaniałą perspektywę i konkretne drogi przejścia od socjalizmu do komunizmu, dzieło to stanowi uświetlenie całego dotychczasowego ogromnego dorobku teoretycznego marksizmu-leninizmu.

Przewodniczący KC naszej partii towarzysza Bierskiego w artykule pt. „Zwycięski wódz nowej epoki”, napisanym z okazji 70 rocznicy urodzin towarzysza Stalina pisał:

„W zdumiewającym umyśle towarzysza Stalina skoncentrowały się doświadczenia stuletniej walki rewolucyjnej proletariatu i potężne wloty myśli jego genialnych poprzedników. Wielki uczeń Marksa, Engelsa i Lenina rozwinął wszechstronnie ich osiągnięcia teoretyczne, wzbogacając je własnymi doświadczeniami historycznego okresu budownictwa socjalistycznego i drugiej wojny światowej, która — największa z wojen ludzkich — była decydującym starciem dwóch ustrojów i dwóch epok. Wyprowadził zwycięsko socjalizm z tego starcia i przekształcił go w potęgę niezwykłą. Jest wodzem i natchnieniem partii, którą tworzył wraz z Leninem, partii, która zbudowała socjalizm, najsilniejszą partię światowego proletariatu, jego stalowej i niezłomnej awangardy”.

Towarzysz Stalin nie tylko obronił marksizm-leninizm przed atakami wrogów socjalizmu i przed wszelkiego rodzaju wypaczeniami, ale twórczo rozwinął go w nowym kierunku.

Ten dotychczasowy dorobek został uzupełniony i niezwykle wzbogacony w ostatecznej klasycznej pracy towarzysza Stalina pod tytułem „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”. W pracy tej towarzysza Stalin postawił i rozwiązał w sposób naukowy podstawowe zagadnienia współczesnej nam epoki historycznej. Towarzysz Stalin przeprowadził głęboką analizę praw ekonomicznych, działających w społeczeństwie socjalistycznym, uzasadnił obiektywny charakter tych praw stanowiących odbicie procesów działających niezależnie od woli ludzkiej, przeprowadził druzgocącą krytykę wulgarnych, pseudonaukowych pojęć o charakterze tych praw, pojęć, tkwiących korzeniami w fałszywych koncepcjach woltarystycznych i subiektywnie socjalistycznych — idealistycznych. Towarzysz Stalin wykazał dobitnie, że negowanie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych socjalizmu, wyobrażenie, że władza radziecka może w sposób dowolny udoskonalać, zmieniać czy przeobrażać obiektywne prawa ekonomiczne prowadzi do przypadkowości oraz do awantury w polityce gospodarczej.

Jednocześnie towarzysza Stalin poddał surowej krytyce poglądy stojące na gruncie fetyszyzacji praw ekonomicznych, głoszące bezsilność społeczeństwa w obliczu ży-

wych warunkach, uogólniając bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego w Związku Radzieckim i międzynarodowego ruchu robotniczego. Towarzysz Stalin rozwinął i uzasadnił leninowską teorię o możliwości zbudowania socjalizmu w jednym kraju i udowodnił możliwość zbudowania komunizmu w jednym kraju, zwłaszcza takim jak Związek Radziecki, w warunkach utrzymania się otoczenia kapitalistycznego, teorię dyktatury proletariatu i sojuszu robotniczo-chłopskiego, teorię państwa radzieckiego. Towarzysz Stalin rozwinął leninowską teorię w sprawie narodowościowej, sformułował prawa rządzące powstawaniem i rozwojem narodów, określił cechy narodów burżuazyjnych i socjalistycznych, zastosował leninowską zasadę samostanowienia narodów w budowie wielonarodowego państwa radzieckiego i organizacji współzycia narodów Związku Radzieckiego.

Towarzysz Stalin zbudował teorię socjalistycznego uprzedmiotowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa. Towarzysz Stalin rozwinął i wzbogacił leninowską teorię imperializmu, stwierdzając, że ustrój kapitalistyczny w rezultacie pierwszej wojny światowej i powstania Związku Radzieckiego wszedł w okres ogólnego kryzysu kapitalizmu, i przeprowadzając głęboką analizę ogólnego kryzysu kapitalizmu i etapów rozwoju tego kryzysu.

Ogromny dorobek teoretyczny towarzysza Stalina, który rozwinął i wzbogacił skarbnicę marksizmu-leninizmu zawiera niezwykle bogactwo myśli, niezwykle bogactwo wskazań, mających ogromne znaczenie teoretyczne i praktyczne dla budownictwa socjalizmu oraz dla rewolucyjnego ruchu mas pracujących na całym świecie.

Poznać i wykorzystać prawa ekonomiczne

wielowego działania tych praw.

Zadaniem budowniczych komunizmu i socjalizmu jest gruntowne poznanie wymagań obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu po to, aby poznawszy okiełznać je i świadomie wykorzystać je i zastosować w budownictwie socjalizmu i komunizmu.

Przeprowadzona przez towarzysza Stalina głęboka analiza charakteru obiektywnych praw ekonomicznych socjalizmu ma znaczenie nie tylko dla działaczy w Związku Radzieckim, ma ona głębokie, podstawowe znaczenie dla nas, dla krajów budujących socjalizm. Walka o gruntowne poznanie obiektywnych praw ekonomicznych po to, aby je wykorzystać dla budowy społeczeństwa socjalistycznego jest obowiązkiem wszystkich działaczy państwa, partijnych i gospodarczych, a błędne przekonanie, że władza ludowa „może wszystko”, może dowolnie zmieniać i kształtować prawa ekonomiczne, mogłoby tylko utrudnić i zahamować postęp ku socjalizmowi. Podobnie konieczne jest zwalczenie poglądów o bezsilności społeczeństwa wobec żywiołowego działania praw ekonomicznych, za którymi kryje się u nas często oportunizm i ulęganie wpływowi ideologii burżuazyjnej.

Dalszy ciąg w numerze jutrzejszym)

O PRACY „DOMU KSIĄŻKI” w BIAŁYMSTOKU

Wędrowniaka jednego tytułu

Na okładce grubej książki dumny żaglowiec walczy z zielonymi falami. Białe grzywy balwanów zalewają jego czerwony pokład — ale do ostatniej granicy napięte żagle, na przekór burzy pchają go szybko naprzód.

Czy zginię?

Nie. Staszek wie dobrze, że wkrótce morze się uspokoi, a na bocianim gnieździe siedzący marynarz krzyknie: „Człowiek za burzą”. „Opo wladania morskie” Stanisławki widać już dawno przeczytać, teraz chce je kupić w własność, do domowej biblioteczki.

— Niestety, chwilowo wyczerpane — słyszy głos sprzedawcy w księgarni „Domu Książki” — ale wkrótce już będą, nadejdzie nowy transport.

Wyczerpane... — A kiedy mogę przyjść?

Tego sprzedawca dokładnie nie wie, ale stara się Staszkiowi wyjaśnić, ile trudów kosztuje znalezienie się książki w jego domowej biblioteczce.

Warto posłuchać!

Rozprowadzaniem książek zajmuje się instytucja, której szczytą zdobyła wiele księgarń — „Dom Książki”. Przez nią to właśnie w naszym województwie przeszło tylko w br. 1,5 miliona egzemplarzy polskich i radzieckich — naukowych i beletrystyki, dla dzieci i młodzieży — różnych. Ta olbrzymia liczba tytułów możliwa była do osiągnięcia dzięki planowemu sprawowaniu takich księgarń, których najwięcej nasze wo-

wództwo potrzebuje. W języku księgarskim nazywa się to „badaniem specyfiki terenu”.

W jaki sposób „Dom Książki” przeprowadza badania?

Na kilka miesięcy przed ukazaniem się książki Zarząd Główny w Warszawie sygnalizuje o niej przez przydział tzw. arkusza zamówień. Tam właśnie, oprócz tytułu, objętości i ceny, umieszczona jest krótka recenzja służąca do zorientowania czy i ilu nabywców znajdzie książkę w terenie. Mała placówka powiatowa zna dobrze swoich odbiorców — czytelników, wie jakie są ich potrzeby, to też na odwrocie recenzji pisze przypuszczalną ilość zamówień. Zebrane z całego województwa liczby, po pewnych poprawkach, stanowią podstawę do zamówienia, to samo zresztą dzieje się w Warszawie, gdzie zbiera się zamówienia wojewódzkie na ich podstawie określa na kład książki.

Wydawałoby się, że czynność jest prosta i nieskomplikowana, ale załóżmy, że podstawowe placówki rozprzedaży pomyliły się o kilka tylko egzemplarzy, jak bardzo wtedy ucierpieć może na tym na kład; będzie albo za mały i książka stanie się „białym krukiem”, albo za duży — i zalegać będzie niepotrzebnie magazyny księgarń. Tylko, że pomyłki takie zdarzają się bardzo rzadko, posiadamy już wykwalifikowane siły księgarskie, które potrafią dokładnie ocenić potrzeby rynku.

Książka znalazła się już w magazynie wojewódzkim, Położono ją na odpowiedniej półce i zanotowano w kartotece. Według sporządzonego rozdzelnika przesła się ją teraz do odpowiednich placówek terenowych. W ciągu dwóch dni od przybycia, nowości mogą się znaleźć na księgarskich półkach, nie zawsze jednak w porę tam do-

clerają. Od szeregu miesięcy np. PZGS nie chce uznać rozdzelnika „Domu Książki”, uważa, że za dużo ich przeznacza się do rozprzedaży przez placówki spółdzielni gminnych. Smutne to jest nie tylko dlatego, że nie docenia się roli książki, ale przede wszystkim dlatego, że cierpi na tym czytelnik.

W 91 proc. „Dom Książki” wykonał już plan rozprzedaży. Znacząco to, jak obliczono, że w jednym tylko roku każda rodzina zakupiła 5 nowych książek. Cyfra, która w sanacyjnej Polsce nie była dostępna nawet dla klas tzw. średnich. Książka stała się dla nas jakby artykułem codziennej potrzeby, czymś, co bez wahania kupujemy — bo jest dobre i tanie.

W rozprzedaży wyróżniły się w naszym województwie szczególnie 3 księgarnie: Nr 8 w Bielsku Podlaskim, Nr 3 w Białymstoku i Nr 31 w Sejnach. Dzięki umiejętnemu

Przedownicy BZG
byli w Warszawie

Wymiana doświadczeń

Klub racjonalizatorski przy Białostockich Zakładach Graficznych ostatnio zorganizował dla przedowników pracy i członków klubu wycieczkę do Warszawy, celem zwiedzenia tamtejszych zakładów graficznych produkcyjnych i postępie technicznym. W wycieczce wzięło udział 13 pracowników.

W Warszawie białostoccy drukarze zapoznali się z nowymi, cennymi metodami pracy stosowanymi w warszawskich Zakładach Graficznych. Poznane metody przedownicy zastosują w swoich zakładach graficznych, aby praca była jeszcze wydajniejsza. (13037).

korespondent

LISTY CZYTELNIKÓW

Racjonalizatorskie pomysły nie wykorzystane

Droga Redakcji!

Przy Hucie Szkła jest klub pomysłów i racjonalizacji, do którego złożyłem w dniu 3. II. 52 r. pomysł racjonalizatorski „zasłony wodne”. Zastosowanie tego projektu chroniłoby nas od odbłasku i ciepłego powietrza wydobywającego się z pieca hutniczego.

Mój projekt przechodził rozmaite koleje. Zastwierdzano go i odrzucano. Nawet była przeprowadzona próba w 1951 r. przez Wojewódzki Zarząd Przemysłu Terenowego.

Na posiedzeniu klubu racjonalizacji w Hucie Szkła dnia 18. II. 52 r. w obecności przedstawicieli WZPT, ob. Żużwa, postanowiono zasięgnąć rady w sprawie mojego wniosku w Naczelnej Organizacji Technicznej w Białymstoku. Poszedłem tam i przyniosłem z NOT poprawkę do mojego pomysłu, którą oddałem kierownikowi technicznemu Huty Szkła, ob. J. Ostrowskiemu.

W dniu 5. III. 52 r. złożyłem również do Klubu pomysłów i racjonalizacji przy zakładzie drugi projekt — „szybek odbłaskowych” z opisem i rysunkiem, na co mam zaświadczenie.

Złożyłem te dwa projekty, a rezultatu nie widąc do dzisiejszego dnia. (12910)

Mikołaj Czudzinowicz
Białystok

Zniknęły zwały piasku z ul. Wasilkowskiej

Od kilku tygodni wyższe młocznicy ul. Wasilkowskiej na odcinku przejazdu — Szosa do Zielonej — musieli mimowolnie zaprzężyć się do zdobywania odznaki SPO. Aby dotrzeć do miejsca zamieszkania trzeba było zastosować skok przez plotki, skok w dal i wreszcie, nadprogramowy „bieg” naokoło itp.

Dziś stało się to na skutek tego, że właśnie na tym odcinku zakładano rury kanalizacyjne, a robota zapowiadała się na całą zimę.

Stало się inaczej. Ku uciesze wszystkich, którzy ze złością i dołgi już się likwidują i nawet już dzisiaj można przejść tamtędy bez narażenia się na niebezpieczeństwo rozbiegła nosa. (12911)

W KOŁACH WSZECHNICY RADIOWEJ

Sluchacze studiować będą materiały XIX Zjazdu KPZR

W woj. białostockim w kołach Wszechnicy Radiowej złożyło się 4561 osób. Jeśli się weźmie wszystkie korzyści samokształceniowe i do kształcenia Wszechnicy Radiowej należy stwierdzić, że licząca ta nie jest wielka.

Wykłady Wszechnicy Radiowej należy propagować tym bardziej, że oprócz tego szkolenia w kołach, jakie się

odbywa zgodnie z uchwałą sekretariatu KC PZPR i CRZZ z dnia 27 listopada 1952 r., Dyrekcja Wszechnicy Radiowej organizuje w tej chwili we wszystkich zakładach pracy w całym kraju specjalne koła WR dla słuchaczy, którzy pragną studiować podstawowe materiały XIX Zjazdu KPZR oraz prace tow. J. Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

Specjalne numery skryptów zawierających ten materiał naukowy ukazały się w kioskach w najbliższych dniach. Nauka na tego rodzaju kursach WR rozpoczyna się 1 stycznia i trwać będzie do 28 lutego 1953 r.

Sluchacze po przerobieniu całości materiału i zdaniu egzaminów z dowolnie wybranego kursu otrzymają świadectwa WR.

Dotychczas świadectwa z ukończenia kursu Wszechnicy Radiowej zdobyło 1200 robotników, chłopów i inteligencji pracujących naszego województwa.

JUŻ 13 proc.
na poczet 1953 r.

W Centrali Handlowej Przemysłu Skórzanego

Usilna realizacja krótko i długofalowych zobowiązań przez zarząd Centrali Handlowej Przemysłu Skórzanego oraz rozszerzenie w wielkim stopniu współzawodnictwa pracy wpłynęły na przedterminowe wykonanie planu rocznego, o czym zarząd zameldował już w dniu 19 listopada. Od tego dnia rozpoczęto pracę na poczet 4 roku Planu 6-letniego i obecnie osiągnięto już dodatkowo 13 proc. obrotu rocznego. (ap)

Apel Zarządu ZZNP do nauczycieli i wychowawców

Powiatowe narady aktywów Związku Zaw. Nauczycieli i wychowawców oraz zebrania sprawozdawczo-wyborcze ZOZ wykazują olbrzymi wkład pracy członków związku w walce o wyniki nauczania i wychowania młodzieży.

Sprzymierzeniem nauczycieli i wychowawców w tej pracy jest sama młodzież, a szczególnie młodzież zorganizowana w szeregach ZMP i organizacji harcerskiej.

Doceniając znaczenie wychowania młodzieży na czynnych i świadomych obywateli Polski, Ludowej Zarząd ZZNP wzywa wszystkich zwłazkowców do pracy nad:

- 1) powiększeniem szeregów organizacji ZMP i harcerskiej,
- 2) ścisłego powiązania nauczania i wychowania z pracą organizacji ZMP i ZHP,
- 3) pełnego wykorzystania wszystkich form pracy w walce o wyniki nauczania i wychowania, a szczególnie organizację kółek przedmiotowych.

wych, technicznych, sportowych, zespołów czytelniczych i artystycznych.

Nasz felieton

Dyrektor i siano

Nie ma chyba człowieka, który by nie lubił koni. Sympatia dla tych miłych, spokojnych i pracowitych zwierząt wykluczać powinna wszelkie zapędy sadystyczne.

Zawsze tak było i być powinno, że za przyjaźń odpłaca się przyjaźnią tym bardziej, że uczucie to w odniesieniu do koni nie wymaga specjalnych wyrzeczeń — wystarczy, aby konia nie bić, od czasu do czasu oczyścić, no i nakarmić.

To ostatnie na pozór nie wymaga komentarzy. A jednak...

Systematyczne głodzenie koni jest stosowane nie gdzie indziej tylko w stajniach Powiatowej Spółdzielni Spożywców w Białymstoku. „Fachowo” wykonuje tę czynność dyrektor administracyjny PSS ob. Mieczysław Janowicz, a wygłada on od strony „społeczeństwa koni” mniej więcej tak:

W dniu 11 grudnia gniada

klacz i deresz doznawszy wysoco nieprzyjemnego uczucia „skreślenia wnętrza” po stanowiący tę sprawę przedyskutować. Punktem zasadniczym dyskusji było pytanie sformułowane na wzór hamletowski — „da albo nie da”. Chodziło oczywiście o ob. Janowicza i o siano. Ponieważ wypowiedzi zarówno deresza jak i gniadej klaczy nie pokrywały się ze sobą, postanowiono zwołać zebranie koni tym bardziej, że sprawa dotyczyła „ogółu” i była rzeczywiście paląca.

Ponieważ ob. dyrektor administracyjny zebrania zaszczyścić nie raczył, i onie postanowiono wysłać do niego delegację. Niestety — delegacja nie została przyjęta. A powód — w tym czasie ob. Janowicz zaspakajal właśnie swój apetyt.

Ignorancie postępowanie dyrektora administracyjnego PSS nie wymaga komentarzy; chyba tylko, jeśli się zechce dodać, że ob. Janowiczowi prócz miana ignoranty należałoby również przypisać określenie zatwardziałego egoisty, myślącego tylko o zotądku własnym i zapominającego o nie zaspokojonym od kilku dni apetycie „swoich podwładnych”.

Ponadto na konto ob. Janowicza można również zapisać i to, że jeśli już nawet w PSS zdecydował się na karmienie koni, to dają im siano znajdujące się w bardzo złym stanie.

A przecież konie w PSS pracują naprawdę ciężko.

Kto zażyłby się przeskoczeniem ob. Janowicza? Może Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami.

Na podstawie listy czytelnika E. S. opracowała R.

DOBRA KSIĄŻKA NAJLEPSZYM UPOMINKIEM NOWOROCZNYM

K 246-0

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBY

ZGUBIONO kartę meldunkową, pokwitowanie złożenia ankiety do dowodu osobistego, kartę rowerową wydaną na nazwisko Panas Henryk, Pańki, gm. Barszczewo. g 1590-1

ZGUBIONO przepustkę wydaną przez Fabrykę Pluszu na nazwisko Jasio Anna, Białystok, Polska 44. g 1590-1

ZGUBIONO legitymację służbową nr 230 wydaną na nazwisko Puch Aleksander, zam. Kowale Oleckie pow. Olecko. g P/1

ZGUBIONO legitymację studencką Akademii Medycznej na nazwisko Wysocka Barbara. g 1591-1

ZGUBIONO kartę meldunkową wydaną przez Prezydium GRN w Prytulach na nazwisko Sleszyński Jan, zam. wieś Obrzyki. g P/1

ZGUBIONO nr nr rej. 00244, 00270, 00287, 00281, 00031, 00040, 00046, 00041, oraz dwa nr rej. 00022 i dwa nr rej. 00033 samochodów marki „Praga”. Ekspozytury PKS w Suwałkach. K 251-1

ZGUBIONO kartę meldunkową z portfelem i zdjęciami na nazwisko Dęmański Józef, zam. Judziki, pocz. Szczecinki, pow. Olecko. g P/3

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przysyłają wszystkie urzędy pocztowe i listonosze.

Biurowisko i Ogłoszeń RSW „Prasa”, Białystok, ul. Kilińskiego 15. Konto NBP w Białymstoku Nr 337-111/123. Prenumerata zbiorowa (od 8 egz. na jeden adres) 2,25 zł — Konto PKO Nr XII — 1312/110.

Biał. Zakł. Graf. w Białymstoku.

T-3-1944

Kronika Białostocka

Kina

„Pokój”: „Pani Derry”. Początek o godz. 16, 18 i 20.
„Ton”: „Grzesznicy bez winy”. Początek o godz. 17.30 i 19.30.

Kluby

Klub Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej czynny od godziny 13 do 21.
Klub Międzynarodowej Pracy i Książki czynny od godz. 13 do 21.
Księgarnia Klubu — czynna od godz. 9 do 21.
Gabinet Techniki i Racjonalizacji przy ORZZ, ul. Kilińskiego 8, czynny od godz. 17 — 20.
Udziała wszelkich porad i wskazówek w dziedzinie racjonalizacji i wynalazczości.

Program radiowy na dzień 22 XII. 52 r.

Program I na fal 1322 m
6.00 Stan pogody; 6.10 Audycja dla wsi; 7.30 Kalendarz radiowy; 8.55 „Piosenki o parku młodzieży”; 9.10 Muzyka poranna; 11.15 Muzyka i aktualności; 11.45 Głos młodych; 12.15 „Na swoją kłopot”; 12.45 Audycja dla wsi; 16.45 Głos młodych; 17.00 Radiowy kurs języka rosyjskiego dla początkujących; 18.00 Na szerokim świecie; 18.45 Audycja dla wsi; 19.00 Na młodzieżowej antenie; 19.50 Stan pogody; 21.45 Muzyka taneczna; 22.25 Muzyka polska.

Dzienniki: 7.00, 12.04, 16.00, 20.00.

Biblioteki

Biblioteka i czytelnia miejska czynne od godz. 8 do 18.
Biblioteka i czytelnia ORZZ czynne od godz. 12 do 21.
Biblioteka i czytelnia Klubu TPR-R czynne od godz. 13 do 21.

Ważniejsze telefony

— Woj. Stacja Pogotowia Ratunkowego przy ul. Krasieńskiego (róg Piłsudskiego) 555.
— Miejska Straż Pożarna, tel. 08.
— Dyżurny apteki: Apteka nr 4 ul. Piękna 2, nr tel. 22-39.

Program II na fal 367 m

6.15 Muzyka poranna; 7.50 Stan pogody; 14.05 Informacje; 14.10 Koncert solistów; 15.00 Komunikat o stanie wody; 16.00 Wszechnica Radiowa — kurs I; 16.20 Z cyklu: „Kompozytor tygodnia”; 17.15 Chłopskie pieśni buntownicze; 18.30 Odpowiedzi „Fali 49”; 18.42 „Nasze chóry śpiewają”; 19.10 Radiowy kurs języka rosyjskiego dla zaawansowanych; 19.30 Muzyka i aktualności; 20.00 „Dziwława fala” — fragment powieści Ili Erenburga; 20.30 Koncert Krakowskiej Orkiestry PR; 20.50 Stan pogody; 21.20 Wiadomości sportowe; 21.30 Muzyka taneczna; 22.00 Wszechnica Radiowa — kurs II; 22.20 Puccini: Fragmenty opery „Turandot”.

Dzienniki: 6.30 i 21.00.

ZAKOŃCZYŁ SIĘ KONKURS „GAZETY BIAŁOSTOCKIEJ”

Sami czytelnicy losowali nagrody w naszym Wielkim Konkursie

Już na długo przed godziną 17 Klub Międzynarodowej Prasy i Książki szczerze wypełni czytelnicy „Gazety Białostockiej” oczekując z niecierpliwością losowania nagród wielkiego konkursu naszej gazety p.n. „Związek Radziecki w roku 1955”. Na imprezę tę przybyli nie tylko mieszkający Białegostok, przyjeżdżali również czytelnicy z terenów naszego miasteczka, aby być świadkami niecodziennego wydarzenia losowania przysługującego 250 nagród.

Na sali gwarno i wesoło, mimo tłoku, gdyż Klub może pomieścić najwyżej 300 osób, a przybyło prawie dwa razy tyle, lecz nikt się nie żali.

Zebrań dzielą się uwagami o nagrodach konkursowych, poukładanych za stołem przydatnym, wśród których rzucają się w oczy trzy wprost spod igły „Pionier”, teczki skórzane, materiały samodzielne, kilim, pióra i ołówki wieczne i do słowne góra książek; rozmawiają o konkursie, o losowaniu.

Rozmowy milkną, gdy do stołu przydatnego podchodzi redaktor naczelny „Gazety Białostockiej”, tow. Sławomir Pawłata. Zapoznaje on czytelników z celami konkursu, mówi o ilości uczestników. O tym, jaką wielką popularnością cieszył się konkurs, świadczy lista czytelników pisanych do redakcji, z których tow. Pawłata odczy-

tuje fragmenty. Listy te są podziękowaniami społeczeństwa naszego województwa za konkurs, który pomógł ludzkiej pracy w studiowaniu materiałów XIX Zjazdu KPZR, który przyczynił się do jeszcze silniejszego zjednoczenia ludności naszego województwa z Wielkim Krajem Rad. Listy te są wyrazem poczucia „Gazety Białostockiej”, wyrazem serdecznych stosunków łączących kolektyw redakcyjny naszej gazety z jej czytelnikami.

Za chwilę rozpocznie losowanie nagród, przeznaczonych dla zwycięzców w naszym konkursie — kończy tow. Pawłata. — Nagrody te nie są tylko ufundowane przez redakcję, większość z nich ufundowało społeczeństwo, instytucje i organizacje społeczne, dlatego losować je będą nie członkowie zespołu redakcyjnego, lecz sami czytelnicy. Pragnę jeszcze raz wyrazić gorące podziękowania tym wszystkim, którzy ufundowali nagrody na nasz konkurs, na konkurs, który w pełni spełnił swe zadanie i był dla czytelników nie tylko rozrywką, lecz i pomocą w nauce.

Gorącym okłaskami nagrodzili zebrań przemówienie redaktora naczelnego, również wśród okłasków została powołana komisja do losowania nagród. Przewodniczącym tej komisji wybrany

został tow. Karol Badyda ze Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia, do samego losowania powołano: 13-letniego Mariana Andrejczuka ze szkoły podstawowej nr 15 i 12-letnią Halinkę Ładną ze Szkoły Cwiczeń.

Przewodniczący komisji, tow. Karol Badyda, daje znak do rozpoczęcia losowania. Równocześnie Marian i Halinka wyciągają dwie koperty, jedną z nazwiskami uczestników konkursu, drugą z nagrodą. Po chwili przewodniczący ogłasza:

— Józef Oksztel, pracownik umysłowy zamieszkały w Białymstoku przy ul. Fabrycznej 2 zdobywa nagrodę nr 34 — wieczne pióro, ufundowane przez MHD.

Zebrań burzą okłasków witają pierwszą, wylosowaną nagrodę.

Ciągnięcie przebiega dalej. Co chwilę Marian Andrejczuk i Halinka Ładna podają Karolowi Badydę koperty, co chwilę przewodniczący ogłasza nazwiska i wylosowaną nagrodę. Czytelnicy z uwagą śledzą wyniki losowania.

„Może właśnie w tej chwili wyciągnięte zostanie moje nazwisko” — każdy myśli w duchu. Szczęśliwcy, którzy już wylosowali wygraną, przebiegają się przez tłum do stołu przydatnego po swoją nagrodę. Nagle grzmot okłasków, to wylosowane zostało pierwsze radio. Szczęśliwym

jest 18-letni Bogusław Olszewski, pracownik redakcji „Życie Białostockie”. Jeszcze nie przebrzmiały okłaski, a już zrywa się głośnie, ogólny śmiech. Powód naprawdę komedyczny, bo ob. Władysława Zuchowska wylosowała koszulę męską, a Marian Mroczewski — komplet damski.

Tak wśród śmiechu i okłasków przebiegało całe losowanie. Czasami przewodniczący Badyda zmuszony był na wezwanie czytelników pomieścić losy, czasami padały okrzyki pod adresem Mariana: „ciągnij ze środka” lub też „ciągnij z tej strony”. Wreszcie Halinka Ładna wyciąga ostatnią nagrodę — portfel skórzany ufundowany przez Fabrykę „Sklepek” — i przewraca pudełko, w którym jeszcze niedawno było moc cennych nagród, na znak, że losowanie zakończono.

Czytelnicy z zalem opuszczają Klub. Jedni z twarzami uśmiechniętymi — to są ci szczęśliwcy, inni rozmawiając z nutką zawodu w głosie — to ci „pechowcy”. „Konkurs był fajny — mówią — i nagrody też, szkoda, że nie nie wylosowałem. W przyszłym konkursie to już na pewno.”

My jesteśmy tego samego zdania, a więc do zobaczenia na losowaniu nagród przyszłego konkursu „Gazety Białostockiej”, który prawdopodobnie rozpoczniemy już w styczniu.

LISTA CZYTELNIKÓW nagrodzonych w Wielkim Konkursie „Związek Radziecki w roku 1955”

Niżej podajemy nazwiska naszych czytelników biorących udział w wielkim konkursie „Gazety Białostockiej” p.n. „Związek Radziecki w roku 1955”, którzy w publicznym losowaniu zostali nagrodzeni.

Przypominamy naszym konkursowiczom, że nagrody czytelnicy z Białegostoku mogą odebrać w redakcji (ulica Kłobucka 15 pokój nr 6), natomiast wszystkim nagrodzonym z terenów naszego województwa nagrody przesyłamy pocztą. Wyjątek stanowią konkursowicze, którzy wylosowali radio. Wszelkich ich prosimy o zgłoszenie się po odbiór „Pionierów” do redakcji.

1. Augustyniczuk Włodzimierz — Białystok — torbka damska.
2. Łupaczewski Włodzimierz — Białystok — kalendarzyk Orbisu.
3. Ziolkowski Zygmunt — Białystok — książka pt. „Film radziecki”.
4. Ambur Janina — Łapy — portfel skórzany.
5. Lewkowicz Anna — Białystok — zabawka dziecięca.
6. Artysiewicz Mikołaj — Białystok — kalendarzyk Orbisu.
7. Czastewicz Henryk — Białystok — Album Dzieł Włocławskiego.
8. Wojszkowski Anatoliusz — Białystok — pantofle na zamówienie.
9. Mielezko Jan — Gródek — nieprzemakalny płaszcz damski.
10. Zwierowicz Florian — Białystok — wieczne pióro.
11. Oksztel Jadwiga — Ignatki — wieczne pióro.
12. Walińska Aleksandra — Białystok — teczka skórzana.
13. Krystasak Włodzimierz — Białystok — ołówek automatyczny.
14. Uniejewska Halina — Białystok — wieczne pióro.
15. Popko Henryk — Białystok — album do fotografii.
16. Gordon Tadeusz — Kiełczyżno — kalendarzyk Orbisu.
17. Kłodnicka Feliksa — Supraśl — wieczne pióro.
18. Kozłowski Michał — Białystok — wieczne pióro.
19. Sakwa Kazimierz — Olecko — album do fotografii.
20. Halicki Feliks — Białystok — ołówek automatyczny.
21. Gorczyński Franciszek — Olecko — „Pan Tadeusz”.
22. Głecwski Wiesław — Elk — krawat.
23. Samojluk Walentyna — Dubiny — sweter męski.
24. Listowska Eulalia — Łomża — album do fotografii.
25. Kruszecki Henryk — Białystok — stolik pod radio.
26. Wolczak Józef — Białystok — „Iwan Groźny”.
27. Perkowski Ryszard — Suwałki — rękawiczki skórzane.
28. Karpowicz Eugeniusz — Gródek — pantofle damskie.
29. Hukolowicz Alleja — Białystok — kalendarzyk Orbisu.
30. Kulfan Irena — Białystok — teczka skórzana.
31. Poniatowicz Romualda — Białystok — teczka skórzana.
32. Stypulkowski Bolesław — Łomża — głośnik radiowy.
33. Święcki Romuald — Sokółka — radio „Pionier”.
34. Tyłenda Anna — W. Mazowieckie — „Turystyka w Polsce Ludowej”.
35. Zdrowomysłowa Maria — Dojlidy — książka „Dziela”.
36. Blachno Andrzej — Augustów — „Sześciolatek Plan odbudowy Warszawy”.
37. Trzeciński Zygmunt — Supraśl — teczka skórzana.
38. Sołowiej Barbara — Starosielce — portfel skórzany.
39. Wierzbicka Felicia — Białystok — wieczne pióro.
40. Wróblewska Stanisława — Goldap — Dzieła Mickiewicza.
41. Labanow Piotr — Sokółka — „Dzieła wybrane” Korołenki.
42. Sobolew Mieczysław — Białystok — „Pan Tadeusz”.
43. Szczep Tadeusz — Białystok — wieczne pióro.
44. Waleczczyk Włodzimierz — Białystok — książka „Droga przez mękę”.
45. Kozak Jadwiga — Białystok — kalendarzyk Orbisu.
46. Suszkiewicz Zofia — Białystok — rękawiczki skórzane.
47. Kazanecki Wiesław — Białystok — portfel skórzany.
48. Kozakiewicz Tadeusz — Białystok — żelazko elektryczne.
49. Kłwa Władysław — Białystok — wieczne pióro.
50. Wojnowski Eugeniusz — Olecko — rękawiczki skórzane.
51. Oksztel Józef — Białystok — wieczne pióro.
52. Soroka Henryk — Supraśl — Dzieła Lenina (35 tomów).
53. Kuchański Lucjan — Zofiówka — rękawiczki skórzane.
54. Rutkowski Eugeniusz — Starosielce — aparat fotograficzny (marki „Welta”).
55. Czarnecka Lucja — Białystok — Dzieła Wybrane Błogosławieckiego.
56. Mojsłuszko Stanisław — Sokółka — poduszka ludowa.
57. Masłowski Henryk — Bargłowo — rękawiczki skórzane.
58. Szemiot Edward — Białystok — kilim.
59. Zukowska Władysława — Białystok — koszula męska.
60. Rutkowski Michał — Białystok — dzieła Stowackiego.
61. Plątek Lucja — Białystok — portfel skórzany.
62. Olszewski Bogusław — Białystok — radio „Pionier”.
63. Jakubczyk Wacław — Hajnówka — wieczne pióro.
64. Antonluk Wanda — Dobryńsk — wieczne pióro.
65. Gogiel Dymitr — Zarucany — radio „Pionier”.
66. Bukiewicz Stanisława — Grajewo — chustka damska.
67. Teleszewski Bronisław — Białystok — szalik wełniany.
68. Górniak Barbara — Elk — teczka skórzana.
69. Kozłowska Anna — Białystok — album do fotografii.
70. Wiktorzak Halina — Białystok — narzuta wełniana.
71. Jarych Jerzy — Białystok — teczka skórzana.
72. Troicki Mikołaj — Białystok — portfel skórzany.
73. Prokop Eugeniusz — Białystok — wieczne pióro.
74. Filonluk Włodzimierz — Hajnówka — aparat fotograficzny marki „Altissa”.
75. Błędek Janina — Białystok — koweta.
76. Motybel Stanisław — Białystok — złoty ilet.
77. Mroczewski Marian — Białystok — komplet damski.
78. Nazaruk Aleksander — Krasnopol — pled wełniany.
79. Szczeciński Bronisław — Suwałki — kupon samochodowy.

Nazwiska czytelników, którzy wylosowali nagrody książkowe „Gazety Białostockiej”, podamy w numerze jutrojszym.

W Poznaniu do 20. XII br. trwał turniej szachowy o tytuł mistrza Polski między: Sławą a Maharczykiem i Holmą a Litwiską.
Na zdjęciu: Bogdan Sława (Ogłiwie - Kraków)
CAP — fot. Kornicki.

Puchar Polski w piłce nożnej zdobył Kolejjarz

Wczoraj w Warszawie rozegrany został finałowy mecz piłkarski o Puchar Polski pomiędzy warszawskimi drużynami Kolejjarza i CWKS I b. Spotkanie to zakończyło się zwycięstwem Kolejjarza 1:0 (0:0). Zwycięską bramkę dla drużyny Kolejjarza zdobył Wesołowski. Widzów 15 tys. Szczegóły tego meczu po damy jutro.

TYLKO 3 DRUŻYNY

Wojewódzkie mistrzostwa siatkówki

Rozgrywki w siatkówce mężczyzn o Puchar Polski na szczeblu wojewódzkim dobiegają końca. Z czterech zgłoszonych drużyn startują jedynie trzy: Gwardia (Białystok), AZS i Spójnia (Elk). Przykrym faktem jest to, że w mistrzostwach wzięła udział tylko jedna drużyna z powiatu. Świadczy to o małym zainteresowaniu tą dyscypliną sportową naszych mieszkańców.

Taki stan rzeczy w naszym sporcie nie może istnieć dalej. Sekcja Piłki Siatkowej Ko Między Powiatowej Fizycznej zgodnie z wytycznymi ostatniej wojewódzkiej konferencji aktywu sportowego powinna dotrzeć do najbliższych ogniw organizacyjnych, do klubów sportowych i LZS-ów i tam odpowiednio ustawić robotę sportową, a nie ograniczać się, jak dotychczas, do organizowania zawodów tylko na szczeblu wojewódzkim. Aktyw sekcji powinien dotrzeć do wszystkich powiatów naszego województwa, powinien

zainteresować się przeszkolenymi dotąd kadrami (a także już mamy), powinien rozpocząć pracę popularyzacyjną, w efekcie czego zdobyliśmy masowość, która jest podstawą rozwoju kultury fizycznej w mieście i na wsi. Jesteśmy pewni, że w następnych rozgrywkach o Puchar Polski weźmie udział drużyna wszystkich powiatów.

Pierwszy dzień rozgrywek dał następujące wyniki: AZS (Białystok) — Spójnia (Elk) 2:0 (15:7) (15:13) (spotkanie stało na przeciwnym poziomie). Gwardia (Białystok) — Spójnia (Elk) 2:0 (15:10) (15:11).

Drużyny białostockie pewnie były zwycięstwem, co w znacznej mierze przyczyniło się do obniżenia poziomu gry. O rozstrzygnięciu spotkania pomiędzy AZS (Białystok) — Gwardia (Białystok), które wyłoni drużynę mistrzowską, podamy w następnym numerze.

Wam.

Szczególnie, w których LZS-y pracują aktywnie, lecz takich LZS-ów jest znikoma ilość.

Siła sportowa przy zakładach pracy nie zdążyła również egzaminu, gdyż i tutaj brak było ścisłej współpracy między radami zakładowymi, zarządami ZMP, a zarządami klubów sportowych.

Zrzeszenia sportowe holdują starym tradycjom, kładąc jedynie nacisk na rozwój drużyn piłki nożnej, a poświęcając mało uwagi pozostałym dyscyplinom sportowym. Zamysł zdrowego współzawodnictwa przejawia nieraz szowinizm zrzeszeniowy.

Te wszystkie niedociągnięcia stawiają nasze województwo w ostatnim szeregu. Wprawdzie istnieje powiaty, w których rozwój życia sportowego nie budzi większych zastrzeżeń, do nich należą pow. Augustów, Białystok i Suwałki, lecz obok nich istnieje powiaty: Kolno, Goldap, Grajewo, gdzie sport jest w powojennej, a rozwój jego postępuje żółwym krokiem.

W dyskusji nad referatem zabierali głos działacze sportowi z poszczególnych powiatów. Wypowiedzi ich były często żywe i barwne, lecz trzeba przyznać, że mało zawierały samokrytyki i dlatego nie wnosiły nic nowego do dyskusji.

Zabierając głos kierownik Wydz. Propagandy WKRF-u tow. Woźniak mocno skrytykował działalność klubów sportowych na terenie Łomży, wskazał na błędy pracowników WKRF-u, nie powiedział natomiast nic o swej pracy, pracy kierownika Wydziału Propagandy.

O pracy LZS-ów z ramienia „SP” mówił tow. Sobiełaj. Między innymi zaznaczył on, że LZS-y nie są odcinane należytą opieką polityczną, która byłaby odskocznią dla rozwinięcia aparatu sportowego na wsi, brak jest również opieki ZMP i zrzeszeń sportowych, brak jest więzi między sportowcami miast a wsi.

Podsumowując dyskusję sekretarz propagandy KW PZPR tow. Książka powiedział:

Województwo nasze wy-

chodzi z okresu zacofania. Społeczeństwo coraz bardziej odczuwa troskę rządu o podniesienie życia ekonomicznego i kulturalnego miast i wsi. Stopa życiowa podnosi się z dnia na dzień. Rozwój sportu nie może dotrzymać kroku innemu dziedzinnemu życia i po woli pozostaje w tyle. Dlatego też trzeba odrzucić wszystko to, co dotychczas hamowało jego rozwój. Sport w województwie białostockim opanowany był dotąd przez kilka zrzeszeń zamkniętych w sobie, które nie widziały przemian politycznych, dokonywujących się w kraju. Zrzeszenia te cofały sport w naszym województwie, tłumioły nie tam wszelką twórczą krytykę i nie dopuszczano do rozwoju nowego sportu. Zamkniętym kółkom nie posładał cym nowego narybku, okrywając je troskliwie płaszczykiem swego autorytetu WKRF dawał jedynie pole do popisu nie troszcząc się o masowość sportu.

Województwo białostockie — kontynuował tow. Książka — jest województwem wybitnie rolniczym, województwem o przeważającej ilości biedoty, ludzi o niskim poziomie intelektualnym, a nawet takich, którzy nie widzieli jeszcze kole, teatru czy też kina i właśnie tych ludzi musimy odczytać szczególną opieką, dopinając tego, by uśmiech na ich twarzach był dość częstym gościem, aby kożuch, z którym nie rozstaje się nawet w najupalniejsze dni lata, zastąpił koszulkę sportową.

Dojdziemy do tego przez realizację uchwały Biura Politycznego KC PZPR, która przede wszystkim daży do ścisłego powiązania kultury fizycznej z polityką do umocnienia sportu szczególnie wśród młodzieży robotniczej i wiejskiej, wychowania tej młodzieży w moralność socjalistycznej.

Po przemówieniu tow. Książka nastąpiło rozdanie proporzyczków dla przodujących klubów sportowych województwa białostockiego.

Konferencję zakończono od śpiewaniem hymnu Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej.

Wam.